

ת"ד 1140/02/17 - מדינת ישראל נגד אריה איצקוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

25 מאי 2018

ת"ד 1140-02-17 מדינת ישראל נ' איצקוביץ

בפני כב' השופט עופר נהרי
המאשימה מדינת ישראל
נגד הנאשם
אריה איצקוביץ ע"י ב"כ עו"ד נוריאלי ועו"ד דור

החלטה

בפני טענות מקדמיות שנטענו ע"י ההגנה לפי סעיפים 149 (3) ו- 149 (10) לחסד"פ וכן בקשה של ההגנה לבטל את האישום בשל אלה ככל שיתקבלו.

לציין כי באשר לטענה המקדמית לפי סעיף 149 (3) לחסד"פ ("פגם או פסול בכתב האישום"), בהינתן המצוי בסעיף 151 לחסד"פ ובהינתן השלב בו מצוי כבר ההליך בתיק זה (סיום פרשת ההגנה), נדרשה רשות בית המשפט, וזו ניתנה הלכה למעשה. באשר לטענה המקדמית לפי סעיף 149 (10) לחסד"פ ("הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית") לא נדרשה רשות.

בפני טיעוני הצדדים בע"פ ובכתב (ובכלל זה השלמות טיעון).

עמדתי היא כי יש לקבל את הטענות, וכן כי במקרה זה - בהינתן מהות הטענות וחשש לפגיעה שאירעה ביכולת שהיתה לנאשם בהליך פלילי זה להתארגן ולהתגונן כדבעי (חשש קיפוח הגנתו) - אין זה גם המקרה, בשלב זה בו מצוי כבר ההליך בתיק, לתיקון כתב האישום, אלא לביטולו.

אסביר:

מדובר בכתב אישום אשר הוגש לבית המשפט ביום 31.1.17 ואשר בו יוחסו לנאשם עבירות של אי שמירת רווח, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק ואי מסירת פרטים בתאונה עם נפגעת.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי בעת שהנאשם נהג ברכב לא שמר הוא מרחק מספיק ופגע ברכב שלפניו,

הביא לחבלה (שלא הוגדרה כחבלה של ממש) לנהגת המעורבת ברכב הנפגע ועזב את המקום מבלי להשאיר פרטיו ולא דיווח למשטרה.

בעקבות כפירה נוהל הליך הוכחות כמעט עד תומו (פרשת תביעה ופרשת הגנה).

כפי שלמדתי ממה שהובא בפני כמכלול, ברקע הגשתו של כתב האישום בזמנו היה מצוי ערר שהוגש על סגירתו של התיק במשטרה מלכתחילה - ערר אשר בעקבותיו נפתח התיק והוגש כתב האישום.

ההתנהלות אצל המאשימה בקשר עם הטיפול בערר זה היא אשר מהווה נושא הטענות המקדמיות שנטענו ע"י ההגנה ונושא הדיון הנוכחי.

מצאתי צדק בטענות הללו ומצאתי צדק בעתירה לביטול האישום בעקבותיהן.

מצאתי לאמץ את הניתוח המשפטי אשר בהחלטת בית המשפט לתעבורה בנצרת אשר ניתנה במקרה דומה (ת"ד 6075-12-14, שם). השקפתי היא דומה.

מדובר כאן במצב דברים שבו ניכר שאין למצוא התאמה ראויה בין דרישת המחוקק בסעיף 64 (א) (1) לחסד"פ, לבין אשר אירע בפועל אצל המאשימה.

מדובר במצב שבו קיימת הצבעה על פגיעה מהותית בעקרונות המנויים בסעיף 149 (10) לחסד"פ ("עקרונות של צדק והגינות משפטית") - דבר אשר בשלב זה של הדיון קיים קושי לראות כיצד ניתן לתקנו וכיצד ניתן לוודא שיכולת הנאשם להגן על עצמו כדבעי נשמרה ונתקיימה.

לא הודגם כי מי אשר החליט בזמנו בערר היה גם מי אשר החוק (סעיף 64 (א) (1) לחסד"פ) הוסמך לעשות כן.

אין בפני תשובה משביעת רצון מאת המאשימה בקשר עם ההשגות שהועלו ע"י ההגנה, וגם אין בפני, בשלב זה של הדיון (שבו כבר התקיים דיון ההוכחות רובו ככולו) את הביטחון הדרוש על כי לא נפגעה, בשל האמור לעיל, יכולת הנאשם להתגונן ולקבל הליך הוגן אגב שמירה על זכויותיו וללא קיפוח יכולת הגנתו מלכתחילה.

מיותר לומר כי למחוקק היתה בוודאי סיבה טובה לקבוע את אשר קבע בחסד"פ לעניין הסמכות בערר.

לא נעלם מעיני דבר הצורך והאינטרס הציבורי בחקר האמת באשר לאירוע התעבורתי שעל הפרק, אולם גם לא נעלם מעיני הצורך והאינטרס הציבורי כי זכויות חשוד וזכויות נאשם יישמרו. דומני שהגינות משפטית מכתובה כי עת מצפה המאשימה מאזרח לעמוד במתבקש הימנו עפ"י הוראות דין, כך, ואולי אף ביתר שאת, מצופה מהמאשימה להקפיד לעמוד מבחינתה היא במתבקש ממנה עפ"י הוראות דין.

בנסיבות אלה, ובהתאם לסמכות הנתונה בסעיף 150 לחסד"פ, אני מורה על ביטול האישום.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, 25 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

קלדנית: שני נעמן